

Arrest

nr. 77 448 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VERCOUTER
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DENOULET, die loco advocaat B. VERCOUTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, van gemengde Durved-Khalkh afkomst te zijn en afkomstig te zijn uit de gemeente Darkhan in de provincie Darkhan-uul.

U werkte als loketbediende bij de Khaan-bank.

De boekhoudster van het bedrijf Khar Suld kwam op een zeker moment met een document dat volgens u volledig in orde was om twee miljoen tügrüg (1.129,28 euro) over te schrijven naar een andere rekening. Omdat het document beantwoordde aan de voorschriften voor dergelijke verrichting voerde u de overschrijving uit. Later bleek dat er via die overschrijving geld van het bedrijf werd verduisterd. De directeur van dat bedrijf beschuldigde u van medewerking aan de verduistering van het geld. Uw werk gaf u uw ontslag.

U kreeg voor Nieuwjaar een mededeling dat u Darkhan niet mocht verlaten. U bleef thuis.

Midden januari kreeg u een uitnodiging om u bij de politie van het hoofdkantoor van Darkhan te melden. U werd ondervraagd over uw betrokkenheid bij de verduistering. U werd in het politiekantoor gearresteerd. U werd gedurende vijftien à zestien dagen vastgehouden en bijna elke dag ondervraagd. U kwam vrij omdat uw ouders een borg betaalden waarvoor ze een lening afsloten.

Na uw vrijlating diende u zich om de één of twee dagen op het politiekantoor te melden.

De politie dacht dat uw zaak naar de rechtbank zou worden doorverwezen. Uw vader zei dat u beter voor drie of vier jaar naar het buitenland vertrok omdat het gezin geen geld had om de rechter om te kopen. Na die tijd zou de zaak in de databank niet meer terug te vinden zijn en kon u naar Mongolië terugkeren.

Op 26 april 2010 verliet u Mongolië van op de luchthaven van Ulaanbaatar.

Daarbij maakte u gebruik van uw eigen paspoort en een door de Duitse ambassade afgeleverd Schengenvisum.

U vloog met een transit in Warschau, Polen, naar Munchen in Duitsland. U overnachtte één nacht in Munchen en reisde toen door naar België waar u op 29 april 2010 aankwam.

Op 11 juni 2010 werd u door de Belgische politie tegengehouden voor een vreemdelingencontrole en u kreeg een Bevel om het Grondgebied te verlaten.

Op 20 juli 2010 werd u door de Belgische politie opnieuw tegengehouden tijdens een vreemdelingencontrole.

Op 28/01/2012 werd u aangehouden na een winkeldiefstal.

U kreeg het bevel het grondgebied te verlaten en u werd opgesloten in het gesloten centrum te Brugge.

Op 08/02/2012 vroeg u in België asiel aan."

1.1.2. Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.1.3. De Raad leest in het verhoorverslag van 23 februari 2012 (zie p.9, nr. 39) dat het bedrag van de overschrijving tweehonderd miljoen tügrüg bedroeg, en niet tweeduizend zoals verkeerdelijk weergegeven in de bestreden beslissing.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling.

Uw asielmotieven, op de vlucht voor een eventuele rechtszaak tegen u omdat u valselyk bent beschuldigd van betrokkenheid bij geldverduistering, valt op zich niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie.

U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw asielmotieven zijn louter van gemeenrechtelijke aard en u diende hiervoor de normale rechtsgang in Mongolië te hebben afgewacht.

Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

Dienaangaande wordt er gewezen op het feit dat u op 29 april 2010 in België aankwam en pas op 8 februari 2012 asiel aanvraag nadat u werd vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge.

Nochtans werd u voordien al twee keer door de politie gecontroleerd en u kreeg daarbij zeker één keer het bevel het grondgebied te verlaten (zie administratief dossier). U had dus voordien al contact gehad met de Belgische autoriteiten en kon dan ook de bescherming van de Belgische autoriteiten hebben gezocht.

Bovendien was u op de hoogte van het bestaan van de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen.

U hebt tijdens uw verblijf in België ook contact gehad met het OCMW (CGVS p. 8).

Het feit dat u wachtte met asiel aan te vragen tot dat u opgesloten werd in het gesloten centrum te Brugge strookt niet met het gedrag van een persoon die zijn land heeft ontvlucht uit vrees voor vervolging en opsluiting in de gevangenis omwille van een valse beschuldiging.

Dit wijst er op dat u uw land niet hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder wordt er gewezen op het feit dat u, ondanks dat u van de Mongoolse politie het bevel had gekregen Darkhan niet te verlaten en u zich na uw vrijlating om de dag zich moest melden bij de politie, u voor het verlaten van Mongolië gebruik maakte van uw persoonlijk paspoort en zich daarbij aanbood bij de Mongoolse autoriteiten op de luchthaven bij vertrek (CGVS pp. 5, 13).

U stelde zich op die manier bloot aan een verhoogd risico op arrestatie.

Dit gedrag strookt evenmin met het gedrag van een persoon die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en opsluiting in de gevangenis.

U hebt in Mongolië ook geen stappen gezet om te zien wat u in Mongolië aan uw problemen kon doen.

U contacteerde zelf geen advocaat, ook niet nadat de advocaat die u door de Mongoolse autoriteiten werd toegewezen en die volgens u tot de Mongoolse autoriteiten behoort u had aangeraden om gewoon te bekennen (CGVS p. 11).

U verklaarde dat jullie geen geld hadden om een onafhankelijke advocaat in te roepen (CGVS pp. 11-12) maar jullie sloten wel een lening af van om en bij de vijf à zes miljoen tügrüg om uw reis naar het buitenland te bekostigen (CGVS p.10).

Bovendien kon u, als jullie zich geen advocaat konden permitteren, ook hulp gezocht hebben bij een rechtsbijstandorganisatie, mensenrechtenorganisatie, ngo of andere hulporganisatie in Mongolië.

Ook dit heeft u nagelaten te doen (CGVS p. 12).

Dat u deze stappen niet hebt gezet in Mongolië alvorens u land te ontvluchten wijst er andermaal op dat u uw land niet hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook wordt er gewezen op het feit dat u uw land hebt verlaten zonder dat er eigenlijk al een rechtzaak tegen u was vastgelegd. U bent louter een tijd door de politie vastgehouden en verhoord. Het feit dat de directeur van het opgelichte bedrijf tegen u zei dat hij u naar de gevangenis zou sturen als u het geld niet terugbetaalde (CGVS pp. 9-10), betekent nog niet dat u effectief voor de rechtbank zou moeten verschijnen. Dat de politie dacht dat u zou worden doorverwezen (CGVS p. 10) is ook nog geen concrete indicatie dat er effectief een rechtzaak tegen u zou worden gevoerd.

Het feit dat er nog geen rechtzaak tegen u werd gevoerd, wordt ook aangetoond door het feit dat de advocaat die u door de overheid kreeg toegewezen u geen bewijzen bezorgde over zijn of haar aanstelling omdat er geen rechtzaak was (CGVS p. 11).

U legt ook geen enkel begin van bewijs neer die uw asielmotieven zouden kunnen staven. Nochtans beschikt u in Mongolië zowel over een mededeling dat u Darkhan niet mocht verlaten en een oproepingsbrief dat u zich moest melden bij de politie (CGVS p. 13).

Tevens beschikt u thuis over een bewijs van de borgstelling door uw ouders voor uw vrijlating (CGVS p. 10).

Ook over het feit dat u als loketbediende bij de Khaan-bank werkte, legt u geen enkel begin van bewijs neer, noch van het feit dat u omwille van de zaak door de bank werd ontslagen (CGVS pp. 3-4).

U hebt sinds uw aankomst in België ook nog geen stappen gezet om dergelijke bewijzen te verkrijgen. Nochtans had u daar ruimschoots de tijd toe, u verblijft immers als sinds 29 april 2010 in België.

Ook wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u op een frauduleuze manier een visum verkreeg.

U verklaarde dat u daarvoor reageerde op een advertentie en aan een koppel uw reispaspoort, uw identiteitskaart en drie pasfoto's gaf en dat u een formulier moest invullen voor een levensverzekering (CGVS p. 5).

Nochtans bevat het Duitse visumdossier ook een kopie van uw diploma met een puntenlijst, beide zowel in het Mongools als in het Engels (zie visumdossier). U kon niet aangeven hoe de kopie van uw diploma dan in uw visumdossier zou zijn terecht gekomen (CGVS p. 6).

U kon ook niet aangeven voor welk bouwbedrijf u zogenaamd zou zijn uitgestuurd om op een frauduleuze manier een visum te verkrijgen (CGVS p. 6).

Tevens legde u ook het reispaspoort waarmee u naar Duitsland en België reisde niet neer. U verklaarde voor het CGVS (pp. 6-7) dat uw paspoort samen met uw portefeuille werd gestolen zeven à acht maanden geleden. Nochtans had u voordien bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard (Verklaring punt 21) dat u uw paspoort was verloren.

Dit alles laat het CGVS toe u op een volstrekt legale manier naar Duitsland bent gereisd en dat u uw visum daarvoor op een rechtmatige manier hebt verkregen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u zelf ook geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit en reisweg.

Nochtans beschikt u in Mongolië nog over een identiteitskaart. U hebt echter sinds uw aankomst in België nog geen stappen gezet om u zich dit identiteitsdocument te laten bezorgen (CGVS pp. 4-5).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt vast dat u er niet in bent geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift van 6 maart 2012 naar de artikelen 48/4 §1, 48/4 §2 en 48/5 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij voert aan dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft en dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het voorwerp zal uitmaken van vervolging met een vernederende behandeling of bestraffing tot gevolg.

Zij verklaart dat het Mongoolse rechtssysteem allesbehalve doeltreffend is om aan haar bescherming te bieden; zij stelt dat het systeem corrupt is en dat rechters zich laten omkopen.

Verzoekster wijst er op dat zij in haar land van herkomst niet over voldoende financiële middelen beschikt en zich dan ook geen advocaat kon veroorloven. Volgens haar zal zij aldus geen eerlijk proces krijgen.

Zij stelt dat zij opnieuw onterecht dreigt opgesloten te worden en zich aan een vernederende bestraffing kan verwachten.

Volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) *“bestaat wel degelijk een risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan (sic), waardoor hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend.”*

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekster verklaarde haar land ontvlucht te zijn om als loketbediende bij een bank, te ontkomen aan een eventuele rechtsvervolging op beschuldiging van medeplichtigheid bij een geldverduistering.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde problemen in haar land van herkomst van louter gemeenrechtelijke aard zijn en bijgevolg niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster toont niet aan dat de voorgehouden rechtsvervolging ingegeven is omwille van haar politieke overtuiging, haar religie, haar ras, haar nationaliteit of haar behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.5. Daarenboven heeft de commissaris-generaal volgens de Raad met reden geoordeeld dat aan het relaas van verzoekster ook geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd terecht opgemerkt dat het gedrag van verzoekster niet in overeenstemming is met haar voorgehouden vrees voor vervolging, voor foltering of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

Niettegenstaande zij volgens haar verklaringen op 29 april 2010 vanuit München (Duitsland) in België aankwam, vroeg zij pas asiel aan op 8 februari 2012, nadat zij -onder opgave van een valse identiteit en geboortedatum –(zie de “verklaring” van 14 februari 2012, nr. 3) op 28 januari 2012 een bevel (zie het “bevel”) had gekregen om het grondgebied te verlaten en opgesloten was in het gesloten centrum te Brugge.

Hierbij mag ook niet onvermeld worden gelaten dat blijkt dat verzoekster reeds op 11 juni 2010 een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten en ook op 20 juli 2010 een vreemdelingencontrole onderging.

Het blijkt niet dat verzoekster in Duitsland asiel heeft aangevraagd.

Haar talmen om tegen de voorgehouden dreiging van foltering of vernederende behandeling in haar land van herkomst, bescherming te zoeken in België, keert zich heel uitdrukkelijk tegen haar geloofwaardigheid.

Ook het feit dat, ofschoon verzoekster beweerde dat zij Darkhan in haar land van herkomst niet mocht verlaten na de ontdekking van de verduistering van het geld, zij blijkbaar ongehinderd, in bezit van haar eigen reispaspoort voorzien van een door de Duitse Ambassade afgeleverd Schengenvisum, aan boord kon gaan van een vliegtuig op de luchthaven van Ulaanbaatar in haar land, draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

Terecht werd er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoekster haast geen stappen heeft gezet (zie het verhoorverslag van 23 februari 2012, p. 11, namelijk geen beroep op onafhankelijke advocaat; p. 12, “*geen rechtsbijstandsorganisatie, ngo, mensenrechtenorganisatie of andere hulporganisatie gecontacteerd*”) om voor haar voorgehouden problemen een oplossing te zoeken in haar land van herkomst; de wil om middels een -dure- vliegtuigreis naar het buitenland te vertrekken, primeerde blijkbaar; haar vader had teneinde de borgtocht (zie p. 10) en de reis te kunnen betalen, volgens haar verklaringen een lening aangegaan -die volgens haar verklaringen ter terechtzitting- werd aangegaan bij de bankinstelling die haar van onregelmatigheden betichtte.

Verder werd correct vastgesteld dat verzoekster ook niet wist (zei verhoorverslag, p. 12) of effectief een rechtszaak tegen haar werd opgestart, noch zich had geïnformeerd over wat de stand was van haar zaak; zij ging er van uit dat de zaak na vier jaar zal uitdoven (zie p. 12) en bevestigde dit ter terechtzitting waarbij zij evenwel niet kon zeggen waarop zij haar bewering baseerde.

Degelijke nalatige houding gekoppeld aan de simpele uitleg van uitdoving, gaat ook in tegen de geloofwaardigheid.

Vastgesteld wordt dat verzoekster ook geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent haar relaas; de bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht “*U legt ook geen enkel begin van bewijs neer die uw asielmotieven zouden kunnen staven. Nochtans beschikt u in Mongolië zowel over een mededeling dat u Darkhan niet mocht verlaten en een oproepingsbrief dat u zich moest melden bij de politie (CGVS p. 13). Tevens beschikt u thuis over een bewijs van de borgstelling door uw ouders voor uw vrijlating (CGVS p. 10). Ook over het feit dat u als loketbediende bij de Khaan-bank werkte, legt u geen enkel begin van bewijs neer, noch van het feit dat u omwille van de zaak door de bank werd ontslagen (CGVS pp. 3-4).*

U hebt sinds uw aankomst in België ook nog geen stappen gezet om dergelijke bewijzen te verkrijgen.”

Er werd ook geen bewijs bijgebracht wat betreft identiteit en reisweg.

In verband met het internationaal paspoort waarmee verzoekster naar Europa zou zijn gekomen, stelt Raad vast dat verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar paspoort en haar portefeuille “*gestolen werd, zeven à acht maanden geleden*” (zie het verhoorverslag, p. 6) terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring van 14 februari 2012, nr. 21) opgaf dat het in België “*verloren was*”.

De bestreden beslissing stelt terecht “*Nochtans beschikt u in Mongolië nog over een identiteitskaart. U hebt echter sinds uw aankomst in België nog geen stappen gezet om u zich dit identiteitsdocument te laten bezorgen (CGVS pp. 4-5).*”

De Raad leest ook in de bestreden beslissing dat verzoekster niet kon aangeven hoe een kopie van haar diploma in het visumdossier terecht was gekomen. Haar uitleg dat het visum door toedracht van een koppel zou zijn bekomen, wordt derhalve niet aanvaard.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. De Raad is tevens van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Inderdaad kan verzoekster niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in voormeld artikel 48/4, §2, a. of b.

De stelling in het verzoekschrift (zie p. 4) dat *“het Mongools juridisch systeem allesbehalve doeltreffend is om aan verzoekster de nodige bescherming te bieden”* en dat *“het systeem corrupt is en de rechters zich laten omkopen door de hoogste bieder”* wordt niet gestaafd en heeft derhalve slechts de waarde van een blote bewering.

Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij echter in gebreke blijft.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst i.c. Mongolië -het ontgaat de Raad waarom het verzoekschrift (zie p. 4) gewaagt van een terugkeer naar *“Afghanistan”*-, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor in het gesloten centrum te Brugge op 23 februari 2012 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, met behulp van een tolk die de Mongoolse taal machtig is en in bijzijn van haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE